

Arrest

nr. 250 504 van 5 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat E. VERSTRAETEN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 augustus 2019 België is binnengekomen, diende op 20 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 april 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 april 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 20/08/2019
Overdracht CGVS: 06/11/2019*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 maart 2020 van 13u51 tot 17u42, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Evelien Verstraeten, was aanwezig gedurende het hele onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 16 februari 1991 in Moncagua, San Miguel. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent ongehuwd maar heeft sinds 2018 een relatie met L.E.A.D.C. (O.V. (...)), die ook een verzoek om internationale bescherming indiende in België om redenen die verschillen van de uwe. U woonde in Moncagua tot 2001 en verhuisde dan naar de urbanisatie Valle Verde 4 in Apopa, waar u woonde bij uw moeder tot u in 2017 alleen ging wonen in de urbanisatie Santa Teresa de Las Flores in Apopa. U behaalde uw middelbare school diploma in 2008 en werkte sinds 1 juli 2015 bij het stadsbestuur van Apopa als sociaal bevorderaar. U werkte voor verschillende gemeenschappen, organiseerde er evenementen en diverse raden afgestemd op de specifieke noden van een bepaalde gemeenschap en u droeg op die manier bij aan de preventie van geweld binnen de samenleving.

Op 25 mei 2019 ging u naar een vergadering in de urbanisatie Lourdes in Apopa. Toen u daar rond 15u30 toekwam werd u aangesproken door twee jongeren – op dat moment wist u nog niet van welke bende ze waren, maar het werd u later duidelijk dat ze tot de 18 behoorden toen leden van die bende in februari 2020 uw zussen aanspraken in Valle Verde 4. Op het moment dat de bendeleden u benaderden op 25 mei stond u samen met een groepje mensen, maar de bendeleden deden enkel teken naar u dat u moest komen. Toen u naar hen toeging zeiden ze u dat u een bepaald bedrag moest betalen elke keer wanneer u daar zou binnen komen en dat ze u uiteindelijk zouden doden. Ze zeiden ook dat ze wisten waar u woonde en dat u de politie niet op de hoogte mocht stellen. U wilde de confrontatie niet aangaan en zei dat het goed was. Daarna besloten jullie de vergadering in de urbanisatie Lourdes af te gelasten, bracht u uw directie hiervan op de hoogte en verliet u de plek.

Op maandag 27 mei ging u rapporteren aan uw baas wat er was gebeurd, maar hij zei dat hij er niet veel aan kon doen en dat u aangifte bij de politie moest gaan doen. Dat deed u niet meteen omdat u niet wist hoe ernstig de situatie was en omdat u schrik had voor uw familie die zou achterblijven. U sprak ook over de situatie met uw moeder. Diezelfde dag ging u ook uw paspoort afhalen en ging u naar het Ministerie van Arbeid om informatie op te vragen over de ontslagpremie waar u recht op had op basis van uw werk bij het stadsbestuur. U vervulde nadien verder de formaliteiten om uw ontslag in te dienen. U moest nog twee weken blijven werken tot 15 juni, wanneer uw ontslag effectief inging. In de week die volgde op het incident in Lourdes verhuisde u ook naar uw moeder door beetje bij beetje spullen mee te nemen van Santa Teresa de Las Flores naar de woning van uw moeder in Valle Verde 4. In de periode van 27 mei tot 15 juni ging u niet meer werken zoals voordien, maar ging u vaak over en weer naar het Ministerie van Arbeid om uw ontslag te regelen. Intussen waren er, zoals uw collega's u vertelden, jongeren die langskwamen op het stadsbestuur om naar u te vragen. Ze zeiden dat ze u documenten wilden afgeven en dat ze zouden terugkomen wanneer u weer op het werk was. Volgens uw collega's waren het mensen die niet gekend waren bij het stadsbestuur en u leidde daaruit af dat die jongeren iets te maken hadden met het incident in Lourdes en dat uw probleem voortduurde. Op 31 mei werd een collega van u gedood. U werd nog meer angstig en maakte plannen om het land te verlaten. U wachtte op de storting van uw ontslagpremie en op 24 juni kocht u met dat geld, alsook met de financiële steun van uw ouders, de vliegtickets om op 11 augustus het land te verlaten. Op 6 augustus, toen u wist hoeveel tijd u nog restte voordat u uit El Salvador zou vertrekken, ging u aangifte doen bij de politie. U kwam op 13 augustus via Spanje toe in België, waar u op 20 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Nadat u het land had verlaten kregen uw twee zussen problemen met bendeleden. Voor november, u denkt in oktober, kreeg een van uw zussen een eerste bericht via Facebook Messenger met de vraag of ze familie was van L., of u weg was bij het stadbestuur en of u naar Californië was vertrokken. In een tweede bericht via WhatsApp werd door een onbekend persoon gevraagd om een bedrag van 3000 dollar te betalen alsook dat u zich in contact zou stellen met hen. Uw zus verwijderde haar nummer op WhatsApp en een tijdje werd ze met rust gelaten. In januari en februari 2020 werd het weer intenser en op 16 februari kwamen bendeleden naar de woning van uw zus G., die ook in Valle Verde 4 woonde maar in een andere straat dan waar uw zus V. met uw moeder woonde. Op het moment dat de bendeleden van de zone naar de woning van G. kwamen, was V. ook daar.

De bendeleden waren gepikeerd omdat uw zussen niet wilden zeggen waar u zich bevond, zeiden dat ze dachten dat u naar de politie was gestapt, bedreigden uw zussen verbaal en vroegen hen om de

geldsom te betalen als u dat niet deed. Uw zussen antwoordden dat u uw ontslag had ingediend en het land had verlaten, maar dat ze niet wisten waar u precies naartoe was gegaan. Diezelfde avond verlieten ze de woning van G. en gingen 3 dagen bij uw moeder in Valle Verde 4 wonen alvorens ze verhuisden naar een vriendin in Apopa. Daar hebben ze sindsdien geen problemen meer gekend.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en middelbare school diploma, een bewijs van goed gedrag en zeden, een kaart van de sociale zekerheid, een brief van uw werkgever, uw ontslagbrief en ontslagvergoeding, een ondertekende brief van de ACO, een politieklacht, een persartikel en screenshots van de berichten die uw zus ontving en van de berichten die ze naar u stuurde over wat er haar overkomen was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de door u beweerde afpersing, waarbij u door bendeleden eenmaal werd aangesproken in de urbanisatie Lourdes met de vraag om een geldbedrag te betalen, en uw weigering om dit te betalen, op zich geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>)).

Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verschillende elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak ernstig op de helling zetten.

Volgens uw verklaringen werd u op 25 mei 2019 in de urbanisatie Lourdes aangesproken door twee bendeleden – u wist op dat moment nog niet tot welke bende ze behoorden omdat er niet één bende is die de overhand heeft in die urbanisatie – toen u daar rond 15u30 toekwam om een vergadering te houden voor uw werk. De twee mannen wenkten enkel u, hoewel u in een groepje stond, en zeiden dat u een bepaald bedrag zou moeten betalen elke keer als u op die plek zou komen (CGVS, p. 9). U verklaart dat deze verplichting om te betalen enkel aan u persoonlijk was gericht omdat de bendeleden ook zeiden dat ze wisten waar u woonde en wat uw uurrooster was. U weet echter niet waarom die boodschap specifiek voor u was bedoeld en stelt dat sociale bevorderaars niet graag gezien zijn door de bendeleden, dat zo'n incidenten al eerder gebeurd waren en dat men uiteindelijk toch vermoord wordt (CGVS, p. 11). Met dergelijke algemene stellingen biedt u geen antwoord op de vraag waarom precies u, die op dat moment in een groepje met andere sociaal werkers stond, door de bendeleden werd aangesproken. Daarbij stelt u dat de boodschap niet gericht was naar het stadsbestuur omdat ze anders wel geld hadden gevraagd via andere communicatiekanalen (CGVS, p. 11), wat wijst in de richting dat de afpersing geen verband hield met uw werk voor het stadsbestuur. Tenslotte dient opgemerkt dat u in uw capaciteit van sociaal werker in het verleden minstens eenmaal per maand naar de urbanisatie Lourdes ging en dat u voor 25 mei nog nooit problemen had gehad met bendeleden daar (CGVS, p. 11), alsook dat uw collega's die na het incident nog naar Lourdes gingen geen problemen meer kenden met bendeleden en niet gevraagd werden om een geldbedrag te betalen (CGVS, p. 12). Al deze elementen blijken er op te wijzen dat u op 25 mei niet specifiek omwille van uw functie van sociaal werker bij het stadsbestuur van Apopa werd aangesproken door de bendeleden.

Voorts verklaart u dat u op 25 mei nog geen geld moest betalen, maar dat u in de toekomst zou moeten betalen omdat u anders gedood zou worden. Vervolgens weidt u uit over hoe dat volgens u in zijn werk zou gaan en stelt dat het in etappes zou verlopen, dat ze u op een dag zouden komen opzoeken en een telefoontje geven om u een bedrag door te geven en dat het niet bij 10 dollar zou blijven maar dat het probleem verder door zou blijven gaan (CGVS, p. 12). Dit is echter een louter persoonlijke hypothese en de bendeleden hebben geenszins concrete aanwijzingen gegeven in die richting. Verder weet u niet hoe de bendeleden wisten dat u in Santa Teresa woonde en hebben ze uw exacte adres in die urbanisatie niet vermeld. Het incident liep uiteindelijk vreedzaam af toen u zei dat het goed was en de bendeleden daarop gewoon weggingen (CGVS, p. 12). Volgens uw verklaringen besloot u onmiddellijk na dit eenmalige incident om het land te verlaten en ging u op maandag 27 mei, de eerste werkdag volgend op het incident, uw paspoort afhalen en ging u naar het Ministerie van Arbeid om uw ontslag bij het stadsbestuur te regelen. Gevraagd waarom u zo snel na het voorval al besloten had om te vertrekken uit El Salvador, antwoordt u dat het was omwille van andere feiten met collega's die intussen niet meer leven (CGVS, p. 9 en 13). In dit verband dient echter opgemerkt dat u nog niet meteen aangifte ging doen bij de politie, hoewel uw baas u dat aanraadde, omdat u nog niet wist hoe ernstig u in het oog gehouden werd en wat de ernst van de situatie juist was (CGVS, p. 9). Derhalve kan geconcludeerd worden dat u niet consistent bent wat betreft de vrees die u voelde na het incident en uw daarop afgestemde gedrag. Immers, terwijl u enerzijds stelt dat u geen klacht indiende omdat u de ernst van de situatie nog niet kon inschatten, blijkt u anderzijds wel zo'n grote vrees gevoeld te hebben dat u onmiddellijk uw definitieve vertrek uit het land regelde. Dergelijke inconsistente vragen rijzen omtrent de vrees die u werkelijk voelde na het incident en de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart verder dat u in de week volgend op het incident verhuisde naar uw moeder door uw spullen beetje bij beetje naar haar woning over te brengen. Aanvankelijk stelt u dat u dit deed omdat de bendeleden al vaak gemeld hadden dat ze wisten waar u woonde (CGVS, p. 9). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wanneer ze u dan nog hadden gemeld dat ze u wisten wonen, aangezien u verklaarde dat ze het "al vaak" hadden gemeld, antwoordt u dat ze het u enkel zeiden op 25 mei en dat u, toen ze later bij uw zussen terecht kwamen, wist dat het niet langer grap was (CGVS, p. 13).

Uw zussen begonnen volgens uw verklaringen echter pas problemen te krijgen in oktober 2019 en werden pas persoonlijk aangesproken door bendeleden op 16 februari 2020 (CGVS, p. 10 en 17), ruimschoots na het incident op 25 mei 2019 en na uw vertrek uit El Salvador. Derhalve blijkt u niet consistent te zijn met uw eerdere verklaring dat u in de week na het incident besloot te verhuizen omdat

men “al vaak” had gemeld dat ze u wisten wonen. Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Volgens uw verklaringen kwamen gedurende de twee weken van uw opzegtermijn, van 27 mei tot 15 juni, verschillende jongemannen die onbekend waren bij het stadsbestuur zo'n 5 of 6 keer langs op uw werk om naar u te vragen. U verklaart dat dit dagelijks of om de twee dagen gebeurde, maar dat u die mannen zelf nooit heeft gezien omdat ze telkens langskwamen als u weg was om de formaliteiten van uw ontslag te regelen en dat u het achteraf van uw collega's hoorde. Gevraagd waarom u dacht dat het iets te maken had met het incident in Lourdes, antwoordt u met een zeer weinig concrete verklaring en stelt slechts dat het een abnormale situatie was (CGVS, p. 9 en 14-15). Bovendien weet u niet of er ook na uw ontslag op 15 juni nog mensen naar u kwamen vragen op uw werk. Gevraagd of u dat niet meer hebt gehoord van uw voormalige collega's of dat u daar zelf niet meer naar gevraagd hebt bij hen, stelt u dat u het niet meer aan hen hebt gevraagd omdat u met niemand nog contact probeerde te hebben na uw ontslag. Erop gewezen dat het verbazend is dat u helemaal niet hebt geprobeerd te weten te komen of men nog achter u aan zat of niet, aangezien u nog een hele tijd in het land bleef, antwoordt u naast de kwestie dat u in het land bleef omdat u niet zomaar een ticket kon kopen voor de dag nadien, dat u zich gevangen voelde bij uw mama en dat u enkel nog buiten kwam om formaliteiten te vervullen op een tijdstip dat de straten verlaten waren. Nogmaals doorgevraagd waarom u niet hebt gevraagd aan collega's of men na uw ontslag nog naar u op zoek was, aangezien dit toch de reden was dat u het land wilde ontvluchten, antwoordt u dat u op een bepaald moment niemand meer vertrouwde buiten uw moeder (CGVS, p. 15). Deze verklaringen overtuigen echter niet en ondergraven verder de geloofwaardigheid van de door u beweerde gebeurtenissen. Daarbij dient opgemerkt dat u geen problemen kende met bendeleden in de week na het incident, toen u nog thuis woonde en beetje bij beetje uw spullen naar uw moeder verhuisde (CGVS, p. 14). De bendeleden kenden volgens uw verklaringen nochtans wel uw adres (CGVS, p. 9 en 12-13) en het zou derhalve kunnen verwacht worden dat, als ze echt naar u op zoek waren geweest en u niet konden treffen op uw werk, ze u bij uw woning in Santa Teresa zouden komen opzoeken. Dit is echter niet gebeurd, wat opnieuw vraagtekens stelt bij het feit dat de bendeleden na het incident nog achter u aan zaten.

Voorts is het bevreemdend dat u pas op 6 augustus, zo'n tweeënhalve maand na het incident in Lourdes, aangifte van deze gebeurtenis ging doen bij de politie. U verklaart dat u pas op dat moment klacht ging neerleggen omdat in de week dat u het paspoort ging afhalen er voor u nog niets vast stond, meer bepaald welk geldbedrag u zou krijgen van uw werk en hoeveel uw moeder zou bijdragen en dat er niets zeker was over wat er van de klacht zou komen (CGVS, p. 16). Dit verklaart echter geenszins waarom u meer dan twee maanden wachtte om klacht in te dienen, terwijl u bovendien op dat moment al wist dat u slechts 5 dagen later het land zou verlaten. Gevraagd of er nog iets van die klacht is gekomen, moet u het antwoord schuldig blijven en stelt u dat u er niet achter bent gekomen omdat u de 11e augustus uit El Salvador vertrok. Verder doorgevraagd of er enig onderzoek werd opgestart naar aanleiding van de klacht en of u daar nog iets van hebt gehoord, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat u wist dat het probleem verder ging toen ze naar uw zus schreven (CGVS, p. 16). Daarbij dient opgemerkt dat u uw vliegtickets pas kocht op 24 juni, een maand nadat u al (op 27 mei) besloten had om het land te verlaten en uw paspoort had aangevraagd, en dat u de tickets boekte voor 11 augustus – nog eens anderhalve maand later. Hierop gewezen stelt u dat het tegen dan misschien wat comfortabeler was voor u, dat het minder duur was als u een maand later vertrok en dat u de tickets tegelijk met die van uw schoonbroer kocht (CGVS, p. 15). Deze verklaring overtuigt wederom niet en doet twijfel rijzen omtrent de urgentie van uw vertrek. De bovenvermelde elementen zetten de geloofwaardigheid en de beweerde ernst van de door u aangehaalde gebeurtenissen verder op de helling.

U haalt verder ook aan dat uw zussen sinds uw vertrek uit El Salvador lastig gevallen werden, via berichten alsook eenmaal persoonlijk, door bendeleden die naar u vroegen. U stelt dat uw zus een eerste bericht via Facebook Messenger ontving vóór november en specificeert later dat u niet precies weet wanneer maar dat u denkt dat het oktober was (CGVS, p. 13-14 en 17). Volgens uw verklaringen vertelde uw zus in januari 2020 aan u dat ze berichten was beginnen krijgen die over u gingen en zei ze toen niet of de berichten van november of december waren (CGVS, p. 17) – hetgeen inconsistent lijkt te zijn met wat u net voordien verklaart, namelijk dat u denkt dat het in oktober was.

Het verbaast dat u niet precies weet wanneer uw zus de eerste berichten kreeg waarin er naar u gevraagd werd, gelet op het feit dat uw vrees dat de bendeleden nog achter u aan zaten de reden was voor uw vertrek uit El Salvador in augustus 2019. Volgens uw verklaringen werd uw zus in het eerste Messenger bericht enkel gevraagd of ze familie was van L. en of hij naar Californië was vertrokken. In het tweede bericht, dat via WhatsApp werd gestuurd in de dagen volgend op het eerste Messenger

bericht, stond dat u zich met hen in contact moest stellen en dat er 3000 dollar betaald moest worden. Gevraagd door wie die 3000 dollar betaald moest worden, u of uw zus, antwoordt u eerst dat het niet werd betaald maar dat u zich kan inbeelden dat de bedreigingen naar uw zus verder zouden gaan als het niet betaald werd. Opnieuw de vraag gesteld, herhaalt u slechts dat het bedrag niet betaald werd en dat uw zus haar WhatsApp nummer verwijderde (CGVS, p. 16). U lijkt derhalve tot tweemaal toe de vraag wie het geldbedrag moest betalen te ontwijken, hetgeen opnieuw vraagtekens plaatst bij de waarachtigheid van uw verklaringen. Voorts verklaart u dat er een tijdlang niets meer gebeurde nadat uw zus van nummer veranderde, tot het in januari en februari 2020 opnieuw intenser werd en de bendeleden op 16 februari bij de woning van uw zus G. in Valle Verde 4 langskwamen en uw zussen verbaal bedreigden. De bendeleden waren gepikeerd omdat uw zussen niet vertelden waar u was en zeiden aan uw zussen dat zij het geld moesten betalen als u dat niet deed. Op geen enkel moment, noch in de berichten via Messenger of WhatsApp noch tijdens de persoonlijke aanspreking, vermeldden de bendeleden echter iets over het incident in Lourdes of zeiden ze waarom ze juist naar u op zoek waren (CGVS, p. 16-17) en u slaagt er derhalve niet in om op overtuigende wijze aan te tonen dat het feit dat er enkele keren naar u gevraagd werd bij uw zussen verband houdt met het incident in Lourdes. Daarbij is het weinig aannemelijk dat uw zussen pas vanaf oktober problemen kregen naar aanleiding van het incident in Lourdes dat zich zo'n 5 maanden eerder had voorgedaan en terwijl u al sinds augustus het land uit was. Tot slot is het eveneens weinig aannemelijk dat u geheel geen idee heeft van waar uw zussen naartoe verhuisden nadat ze op 16 februari 2020 bij de woning van G. werden aangesproken. U stelt dat zij naar een vriendin trokken, maar dat u het exacte adres niet weet. Gevraagd bij welke vriendin ze verblijven en in welke wijk dat is, moet u het antwoord schuldig blijven. Gelet op het feit dat u nog in nauw contact staat met uw zussen, dat uw zus G. u via WhatsApp uitgebreid op de hoogte stelde van de problemen (zie de screenshots die u voorlegde van de gesprekken tussen u en uw zus d.d. 27 januari 2020 en 21 februari 2020) en dat uw zussen volgens uw verklaringen nog steeds bij diezelfde vriendin verblijven, verbaast het ten zeerste dat u niet op de hoogte zou zijn van waar uw zussen momenteel verblijven. Deze onaannemelijke elementen tasten opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. De screenshots van een Messenger en een WhatsApp gesprek tussen een onbekende en uw zus G., alsook van de WhatsApp conversaties tussen u en uw zus, die u voorlegt ter staving van uw beweringen kunnen de voorgaande bevindingen geenszins veranderen. Zo valt immers niet af te leiden wie de afzenders van de twee eerste berichten zijn, blijkt uit de screenshots niet op welke datum deze eerste twee berichten verstuurd zijn, en zijn dergelijke berichten bovendien gemakkelijk te manipuleren.

Derhalve kan geconcludeerd worden dat uw verklaringen dermate ernstige twijfels doen rijzen omtrent de gebeurtenissen volgend op het incident in Lourdes op 25 mei 2019 dat aan deze verdere gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht. In het licht van deze bevinding moet opgemerkt worden dat het eenmalige incident waarbij u persoonlijk door twee bendeleden zou zijn aangesproken met de eis om in de toekomst een geldbedrag te betalen als u nog naar de urbanisatie Lourdes zou komen – een gebeurtenis waarvan u bovendien niet op overtuigende wijze aantoont dat die specifiek verband houdt met uw job als sociaal werker – los van de door u beweerde verdere gebeurtenissen als onvoldoende zwaarwichtig wordt beschouwd voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U kreeg immers op geen enkel moment persoonlijk nog problemen met de bendeleden in de periode van tweeënhalve maand tussen het incident en het moment waarop u het land verliet en ook uw andere familieleden hebben, behalve uw zussen beweerdelijk, geen problemen meer gekend met bendeleden (CGVS, p. 17). Zodoende slaagt u er niet in om aan te tonen dat u op basis van deze eenmalige aanspreking nog een geconcretiseerde toekomstige vrees hebt in geval van terugkeer naar El Salvador.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het loutere feit dat u voor het stadsbestuur van Apopa werkte als sociaal werker, zoals uw advocaat op het einde van het onderhoud opmerkte (CGVS, p. 18), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst – waarnaar u verwijst door nieuwsberichten voor te leggen over medewerkers van het stadsbestuur die problemen kregen met bendeleden (CGVS, p. 8) – volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burgerdie terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen.

Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw paspoort, identiteitskaart, kaart van de sociale zekerheid, geboorteakte, middelbare school diploma, een bewijs van goed gedrag en zeden, de brief van uw werkgever ter bewijs van uw job bij het gemeentebestuur en de brief van de ACO, uw ontslagbrief en ontslagvergoeding, de politieklacht en het persartikel wijzigen niet aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit, identiteit of werk worden hier immers niet in vraag gesteld. De politieklacht is louter gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen en is derhalve niet van dien aard om iets aan de bovenstaande bevindingen te wijzigen. Evenmin kan het nieuwsartikel over de algemene situatie in El Salvador bovenstaande beoordeling in positieve zin ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in twee middelen een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikels 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting;
- de zorgvuldigheidsplicht;
- het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middel – met betrekking tot de vluchtelingenstatus – stelt verzoeker het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft vervolgens een theoretische toelichting over het zorgvuldigheds-, het redelijkheids- en het evenredighedsbeginsel. Daarna gaat hij in op zijn asielrelaas en vluchtmotieven op verschillende punten:

(i) Aangaande het incident op 25 mei 2019 in de urbanisatie Lourdes

Waar de bestreden beslissing motiveert dat het onduidelijk is waarom net verzoeker specifiek door de bendeleden werd gevisieerd, stelt verzoeker dat de bendeleden zijn werkprofiel hadden geanalyseerd en hieruit bleek dat dit “niet gunstig” was voor hen. Verzoeker heeft namelijk een zeer specifiek profiel als sociaal bevorderaar, die als doel had om te sensibiliseren rond bendege geweld. Verzoeker benadrukt dat zijn profiel niet wordt betwist door de commissaris-generaal en merkt op dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit hij citeert, blijkt dat hij gedetailleerde verklaringen kon afleggen over

zijn werk. Hij voert aan dat benedeleden personen met zijn profiel beschouwen als personen die misdaad bestrijden, waardoor zijn functie een bedreiging vormde voor hen. Hij verduidelijkt nog dat hij werkte voor een erg vooruitstrevende organisatie en zich bezighield met de legalisering en verstedelijking van Lourdes, waarbij hij regelmatig met de nationale burgerpolitie diende te coördineren. Hij acht het louter hebben van dergelijke contacten reeds voldoende om als een bedreiging te worden beschouwd door de bende.

Verzoeker meent dat dit ook wordt bevestigd door UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016 en citeert uit dit rapport. Hij benadrukt aldus dat hij weldegelijk een specifiek profiel heeft dat geïsoleerd wordt door de benedeleden, gezien hij werkzaam was voor een organisatie die werkt rond het sensibiliseren van geweld en het bieden van alternatieven. Aldus acht hij het niet onlogisch dat hij als sociaal bevorderaar door de benedeleden werd geïsoleerd tijdens zijn aanwezigheid in de urbanisatie van Lourdes.

Verzoeker citeert nog uit de UNHCR "*Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*" van maart 2010 waaruit volgens hem opnieuw blijkt dat hij, omwille van zijn werkprofiel, behoort tot een risicocategorie van personen die geïsoleerd worden door leden van georganiseerde bendes.

Verzoeker benadrukt nog dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met de context van georganiseerde misdaad en bendegeweld bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij meent dat de specifieke kenmerken van zijn werkprofiel door de commissaris-generaal onvoldoende in rekening werden genomen bij het nemen van de beslissing. Hij meent dat de bestreden beslissing "*enkel aan[toont] dat het Commissariaat-Generaal in elk geval de geloofwaardigheid van verzoekende partij wenst onderuit te halen, doch zij houdt geen rekening met alle specifieke elementen aanwezig in het verzoek.*"

(ii) Aangaande verzoekers verklaringen over het betalen van een 'renta' en zijn verdere handelingswijze

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verklaringen over hoe de benedeleden in de toekomst geld van hem zouden eisen loutere hypothesen zijn, meent verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de werkwijze van de benedeleden. Hij licht toe dat:

"Verzoeker, die al heel zijn leven woont in een regio waar bendes de controle uitoefenen, heeft reeds verschillende keren gezien hoe benedeleden opereren in zulke omstandigheden.

Zij opereren op een zeer geheime manier. Eerst onderzoeken ze de persoon die ze viseren, in casu verzoeker, en dan gaan ze verder, ze vergaren persoonlijke informatie die ze verkrijgen via informanten. Er zijn zelfs medewerkers van dezelfde gemeentelijke kantoren die medewerkers zijn van de benedeleden.

Het zijn algemene praktijken die wijdverspreid zijn in El Salvador."

Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake het feit dat de benedeleden wisten waar hij woonde, stelt verzoeker "*formeel*" dat hij niet verklaard heeft dat de benedeleden hem meerdere keren hebben gezegd dat ze wisten waar hij woonde, doch steeds verklaard heeft dat de benedeleden hem dit enkel hebben gemeld tijdens het incident op 25 mei 2019.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker niet kan verklaren waarom de onbekende jongens die langskwamen op zijn werk verband houden met zijn problemen en het niet aannemelijk is dat hij niet geprobeerd heeft om meer te weten te komen hierover, licht verzoeker toe als volgt:

"Verzoeker wenst hier te verklaren dat personen die geaffilieerd zijn met benedeleden, zich niet kenbaar maken aan het publiek.

Verder benadrukt hij ook dat hij na zijn ontslag op 15 juni 2019 met niemand van het stadsbestuur contact heeft gezocht, omdat hij zijn veiligheid wilde garanderen. Zoals hij hierboven reeds verklaarde, infiltreren de benedeleden op alle mogelijke niveaus, waardoor verzoeker niet zeker kon weten of er geen informatie over hem werd doorgespeeld naar de benedeleden.

Mede daarom heeft hij ook toen zijn Facebook account afgesloten en zijn WhatsApp veranderd, om ervoor te zorgen dat zo min mogelijk persoonlijke informatie van hem verspreid zou worden.

Het feit dat verzoeker voorzorgsmaatregelen heeft getroffen om zijn eigen veiligheid te verzekeren, mag niet achteraf aan hem verweten worden. Dat is niet redelijk te noemen."

Waar de bestreden beslissing nog stelt dat het niet aannemelijk is dat hij pas op 6 augustus, anderhalve maand na het incident in Lourdes, aangifte heeft gedaan in de politie, stelt verzoeker te willen volharden in zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, die hij paraphraseert als volgt: "*Verzoeker heeft dit niet ingediend omdat de Salvadoraanse politie niet vrij is van corruptie en er vele contacten zijn*

tussen de politie en de benedeleden. Verzoeker verklaarde personen te kennen die in dezelfde situatie als hij zaten, die een klacht hebben ingediend bij de politie en later vermoord zijn teruggevonden.” Hij wijst er in zijn verzoekschrift nog op dat dit een gekend probleem is in El Salvador en zijn verklaringen bevestigd worden door algemene informatie. Hij citeert in dit verband uit informatie van de Immigration and Refugee Board of Canada en verwijst naar informatie van Transparency International waaruit blijkt dat corruptie (bij de politie) wijdverspreid is in El Salvador. Verzoeker licht toe dat de nieuwe president voorstellen gedaan heeft om corruptie aan te pakken en wijst verder op de oprichting van CICIES, een commissie om de corruptie in El Salvador te onderzoeken en citeert informatie in verband met de tekortkomingen van deze commissie. Hieruit blijkt aldus dat de aanpak van corruptie in El Salvador nog steeds een verregaand probleem is, en dit ook niet snel opgelost zal worden, aldus verzoeker. Hij acht het dan ook “bevreemdend” dat de bestreden beslissing niet verwijst naar objectieve informatie waaruit blijkt dat de politie in El Salvador vrij van corruptie zijn activiteiten kan uitvoeren. Hij meent dat “Als zelfs de president van het land, valse beloftes maakt omtrent de aanpak van corruptie, kan men zich terdege afvragen wat de invloed hiervan zal zijn op kleinere politiecommissariaten zoals diegene waar verzoeker zich toe gewend heeft.

Indien het Commissariaat- Generaal van oordeel is dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen hieromtrent heeft afgelegd, hoewel verzoeker wel kan aantonen dat corruptie nog steeds een wijdverspreid probleem is in El Salvador, dan dient minstens het CGVS dit aan te tonen door middel van objectieve bronnen.”

Waar de bestreden beslissing verder opmerkt dat verzoeker zijn vliegtickets laattijdig boekte en laattijdig het land verliet, merkt verzoeker op dat er geen twijfel kan bestaan over de urgentie van de situatie, maar dat hij niet over voldoende middelen beschikte om zo snel een ticket te kunnen verkrijgen. Daarom dat hij gedwongen was om pas een ticket te reserveren op 11 augustus 2019.

(iii) Aangaande de proberen van verzoekers zussen

Waar de bestreden beslissing geen geloof hecht aan de problemen van verzoekers zussen, licht hij toe als volgt:

“a)

Het Commissariaat- Generaal stelt dat het bevreemdend is dat verzoeker niet exact de datums zou kunnen zeggen waarop zijn zussen bedreigingen hebben ontvangen.

Verzoeker wenst hier echter te wijzen naar de WhatsApp berichten die hij heeft neergelegd waarop duidelijk de datums in januari en februari 2020 te zien zijn.

(zie bijlage, stuk 6)

Dat verzoekende partij dan ook de nodige bewijsstukken heeft kunnen tonen, waaruit blijkt dat hij nog steeds gevisieerd wordt door de benedeleden.

Het Commissariaat- Generaal houdt hier onvoldoende rekening mee.

c)

Verder merkt het CGVS op dat uit de berichten van WhatsApp niet blijkt dat de problemen gelieerd zijn aan het incident in Lourdes van 25/05/2019. Hierdoor oordeelt het CGVS dat er niet met zekerheid kan geconcludeerd worden dat de bedreigingen gericht aan verzoeker, via zijn zussen, te maken zou hebben met het incident in Lourdes.

Verzoeker wenst hier te benadrukken dat de benedeleden uiteraard het incident in Lourdes niet zullen melden, omdat ze geen bewijs wensen achter te laten dat naar hen getraceerd zou kunnen worden. Want als ze dat wel doen, dan kunnen ze worden aangeklaagd.

Hij benadrukt dat er geen andere reden is waarom de benedeleden zijn zussen zijn gaan opzoeken.

Ze waren duidelijk dat ze verzoekers locatie aan het zoeken waren en dat heeft verzoeker ook zo verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

d)

Tenslotte motiveert het CGVS in haar bestreden beslissing dat het niet logisch is dat verzoekende partij geen weet heeft van de actuele verblijfplaats van zijn zussen, gezien ze wel nog in contact staan met elkaar.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij nog steeds contact heeft met zijn zussen, maar dat op dat moment hun veiligheid het enigste was wat voor hun belangrijk was.

Een van zijn zussen heeft ook een lage bloedsuikerspiegel en gelet op de indruk die het bezoek van de benedeleden heeft achtergelaten en de bijhorende angstgevoelens die daarmee gepaard gingen, heeft hij hier niet verder achter gevraagd.

Het feit dat zij veilig waren, was voor verzoeker het belangrijkste.”

Verzoeker besluit dat uit hetgeen voorafgaat kan blijken dat de commissaris-generaal onredelijk is in zijn motivering en de bewijslast volledig bij verzoeker legt, zonder rekening te houden met hetgeen hij wel verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij voert aan dat dit niet getuigt van een zorgvuldig en gedegen onderzoek en dat hij erkend had dienen te worden. De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden.

In een tweede middel – met betrekking tot de subsidiaire bescherming – citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de motieven van de bestreden beslissing over artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt hiermee niet akkoord te kunnen gaan, daar deze motivering niet ernstig is en de commissaris-generaal niet voldoet aan zijn onderzoeksbevoegdheid, noch rekening houdt met alle elementen in het administratief dossier.

Verzoeker laat gelden dat de voormelde UNHCR “*Guidelines*” wel degelijk aantonen dat het bendegegeweld uit El Salvador kan leiden tot een ernstige bedreiging voor het leven en wel degelijk kan vallen onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Hij citeert hieruit een passage en laakt het feit dat de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met het willekeurig geweld in El Salvador, noch met de nood hierdoor aan subsidiaire bescherming.

Verder stelt verzoeker dat El Salvador op de derde plaats staat waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld (verzoekschrift, stuk 8) en dat San Salvador op wereldschaal veruit de gevaarlijkste stad is, en dat ook het “*OSAC El Salvador 2019 Crime & Safety Report*” (*ibid.*, stuk 9) duidelijk stelt dat het geweld in El Salvador zeer precair is en dat het geweld er welig tiert, waarna hij twee passages uit dit rapport citeert. Hij laat gelden dat het geweld volgens bronnen, mede omwille van dit aanhoudende bendegegeweld in El Salvador, toch aanvaard moet worden als willekeurig geweld, zoals ook geponeerd wordt door het Georgetown Institute for Women and Peace (*ibid.*, stuk 10), waaruit hij vervolgens citeert en afleidt dat het CGVS zich niet kan verschuilen achter de motivatie dat hier enkel sprake zou zijn van een precair crimineel geweld dat niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag. Er is aldus volgens verzoeker sprake van een binnenlands gewapend conflict.

Daarnaast laat verzoeker gelden dat een recent rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (*ibid.*, stuk 11) aantoont dat “*returnees*” naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Hij citeert een passage uit dit rapport en voert aan dat dit rapport, hoewel het voornamelijk de focus legt op Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, het risico voor asielzoekers uit El Salvador bij terugkeer naar hun land van herkomst aantoont, alsook dat het voornamelijk gaat om personen die gevlucht zijn voor het bendegegeweld en bij terugkeer ook door die bendeleden worden gedood.

Verzoeker wijst er nog op dat de commissaris-generaal stelt dat een verblijf in het buitenland kan leiden tot afpersing door criminele bendes, doch dat afpersing alomtegenwoordig is in El Salvador en dit dus geen reden kan zijn om te oordelen dat ‘*returnees*’ bij een terugkeer problemen kunnen ondervinden. Verzoeker wijst er evenwel op dat uit de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 9 januari 2020, waaruit hij citeert, blijkt dat er verre van een monitoring wordt gehouden van terugkeerders naar El Salvador, omdat enerzijds de overheid geen maatregelen hiertoe neemt en anderzijds, dat de situatie zodanig precair is dat de opvolging niet gegarandeerd kan worden. Verzoeker leidt hieruit af dat er eigenlijk weinig bewijzen zijn die aantonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar El Salvador geen problemen zou ondervinden. Hij meent verder dat de informatie waarnaar de COI verwijst achterhaald is, gezien het gaat om bronnen van 2018 en 2019, terwijl de informatie waarnaar verzoeker verwijst van 2020 dateert en dus actueler is. Uit de informatie blijkt aldus dat er geen of nauwelijks opvolging gebeurt, zodat verzoeker niet kan accepteren dat de commissaris-generaal stelt dat terugkeerders “*kunnen*” problemen ondervinden. Hij acht deze motivering onacceptabel en niet getuigen van een grondig en zorgvuldig onderzoek. Gelet op het grootschalig risico dat verzoeker zal ondervinden bij een terugkeer, omwille van de preciaire veiligheidssituatie, dient een grondig en individueel onderzoek te worden gevoerd, hetgeen ontbreekt in de bestreden beslissing.

Verzoeker besluit dat hij heeft kunnen aantonen dat hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar El Salvador. Niet enkel werd hij er door bendeleden persoonlijk gevisieerd, het algemene geweld is er van een dermate hoog niveau, dat hij bij terugkeer zich zal bevinden in een land dat wordt geteisterd door willekeurig geweld zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 c), van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft niet alle feitelijkheden en elementen uit het dossier in rekening gebracht, aldus verzoeker.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- uittreksels uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 (stukken 2 en 7);
- een uittreksel uit de UNHCR "*Guidance note on refugee claims related to victims of organized gangs*" van maart 2010 (stuk 3);
- het rapport "*El Salvador: Police corruption and abuse; government measures to fight police corruption and abuse; police oversight mechanisms and their effectiveness; procedures for filing complaints against police officers*" van Immigration and Refugee Board of Canada van 5 mei 2020 (stuk 4);
- het artikel "*If an international commission meant to fight corruption in El Salvador is not allowed to investigate, what is its purpose?*" van EIFaro.net van 7 februari 2020 (stuk 5);
- whatsappberichten tussen verzoeker en zijn zussen (stuk 6);
- het artikel "*Data shows scale of gang killings in Central America*" van The New Humanitarian van 28 februari 2020 (stuk 8);
- het "*El Salvador 2019 Crime & Safety Report*" van OSAC (stuk 9);
- de policy brief "*Gang Violence and Armed Conflict: A new perspective on El Salvador*" van GIWPS van november 2018 (stuk 10);
- een uittreksel uit het rapport "*Deported to Danger*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 11);
- een uittreksel uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 5 februari 2020 (stuk 12).

2.1.3. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 voegt verzoeker nog volgende stukken toe:

- kopieën van medische documenten op naam van zijn zus G. met beëdigde vertaling (stuk 1);
- krantenartikelen betreffende de moord op een gemeentemedewerker in Apopa met beëdigde vertaling (stuk 2);
- het arrest nr. 243 676 van de Raad van 5 november 2020 (stuk 3).

2.1.4. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van zijn verklaringen en het volharden in zijn vrees voor vervolging omwille van de ingeroepen feiten en zijn risicoprofiel, het citeren uit algemene informatie en het bekritisieren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doet hij echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

De bestreden beslissing oordeelde in dit verband vooreerst op pertinente en correcte wijze als volgt:

“Volgens uw verklaringen werd u op 25 mei 2019 in de urbanisatie Lourdes aangesproken door twee bendeleden – u wist op dat moment nog niet tot welke bende ze behoorden omdat er niet één bende is die de overhand heeft in die urbanisatie – toen u daar rond 15u30 toekwam om een vergadering te houden voor uw werk. De twee mannen wenkten enkel u, hoewel u in een groepje stond, en zeiden dat u een bepaald bedrag zou moeten betalen elke keer als u op die plek zou komen (CGVS, p. 9). U verklaart dat deze verplichting om te betalen enkel aan u persoonlijk was gericht omdat de bendeleden ook zeiden dat ze wisten waar u woonde en wat uw uurrooster was. U weet echter niet waarom die boodschap specifiek voor u was bedoeld en stelt dat sociale bevorderaars niet graag gezien zijn door de bendeleden, dat zo’n incidenten al eerder gebeurd waren en dat men uiteindelijk toch vermoord wordt (CGVS, p. 11). Met dergelijke algemene stellingen biedt u geen antwoord op de vraag waarom precies u, die op dat moment in een groepje met andere sociaal werkers stond, door de bendeleden werd aangesproken. Daarbij stelt u dat de boodschap niet gericht was naar het stadsbestuur omdat ze anders wel geld hadden gevraagd via andere communicatiekanalen (CGVS, p. 11), wat wijst in de richting dat de afpersing geen verband hield met uw werk voor het stadsbestuur. Tenslotte dient opgemerkt dat u in uw capaciteit van sociaal werker in het verleden minstens eenmaal per maand naar de urbanisatie Lourdes ging en dat u voor 25 mei nog nooit problemen had gehad met bendeleden daar (CGVS, p. 11), alsook dat uw collega’s die na het incident nog naar Lourdes gingen geen problemen meer kenden met bendeleden en niet gevraagd werden om een geldbedrag te betalen (CGVS, p. 12). Al deze elementen blijken er op te wijzen dat u op 25 mei niet specifiek omwille van uw functie van sociaal werker bij het stadsbestuur van Apopa werd aangesproken door de bendeleden.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij door de bendeleden gevisieerd werd omwille van zijn profiel als sociaal bevorderaar, dat niet wordt betwist door de commissaris-generaal, en dat hij omwille van de inhoud van zijn werkzaamheden en het feit dat hij contacten had met de nationale burgerpolitie door de bende als een bedreiging werd beschouwd, gezien hij wordt beschouwd als een persoon die de misdaad bestrijdt. De Raad merkt echter op dat dit verweer in wezen beperkt is tot een loutere herhaling van verzoekers verklaringen, doch geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat uit de verklaringen van verzoeker op geen enkele wijze kan blijken dat hij specifiek omwille van zijn functie als sociaal werker bij het stadsbestuur van Apopa werd aangesproken door de bendeleden, gelet op het feit dat hij (i) niet kon verklaren waarom de bendeleden specifiek hem zouden viseren terwijl hij op dat moment in een groep stond met andere sociaal bevorderaars die dezelfde functie hebben, (ii) uitdrukkelijk verklaarde dat de boodschap van de bende niet gericht was aan het stadsbestuur, (iii) in het verleden in zijn functie als sociaal werker minstens eenmaal per maand naar de urbanisatie Lourdes ging en nog nooit problemen kende met de bendeleden daar, (iv) zijn collega’s die na het incident nog naar de urbanisatie Lourdes gingen geen problemen meer kenden met deze bendeleden en niet gevraagd werden om een geldbedrag te betalen. De Raad merkt verder nog op dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat de bendeleden hem louter bedreigden door te stellen dat hij een bepaald bedrag diende te betalen elke keer dat hij Lourdes binnenkwam. Hieruit kan aldus evenmin worden afgeleid dat verzoeker gevisieerd werd omwille van zijn werk als sociaal bevorderaar (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). De loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen waaruit genoegzaam kan blijken dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij door de bende specifiek gevisieerd werd omwille van zijn profiel als sociaal bevorderaar.

In de bestreden beslissing werd verder nog terecht gemotiveerd dat:

“Voorts verklaart u dat u op 25 mei nog geen geld moest betalen, maar dat u in de toekomst zou moeten betalen omdat u anders gedood zou worden. Vervolgens weidt u uit over hoe dat volgens u in zijn werk zou gaan en stelt dat het in etappes zou verlopen, dat ze u op een dag zouden komen opzoeken en een telefoontje geven om u een bedrag door te geven en dat het niet bij 10 dollar zou blijven maar dat het probleem verder door zou blijven gaan (CGVS, p. 12). Dit is echter een louter persoonlijke hypothese en de bendeleden hebben geenszins concrete aanwijzingen gegeven in die richting. Verder weet u niet hoe de bendeleden wisten dat u in Santa Teresa woonde en hebben ze uw exacte adres in die urbanisatie niet vermeld. Het incident liep uiteindelijk vreedzaam af toen u zei dat het goed was en de bendeleden daarop gewoon weggingen (CGVS, p. 12). Volgens uw verklaringen besloot u onmiddellijk na dit eenmalige incident om het land te verlaten en ging u op maandag 27 mei, de eerste werkdag volgend op het incident, uw paspoort afhalen en ging u naar het Ministerie van Arbeid om uw ontslag bij het stadsbestuur te regelen. Gevraagd waarom u zo snel na het voorval al besloten had om te vertrekken uit El Salvador, antwoordt u dat het was omwille van andere feiten met collega’s die intussen niet meer leven (CGVS, p. 9 en 13). In dit verband dient echter opgemerkt dat u nog niet meteen aangifte ging doen bij de politie, hoewel uw baas u dat aanraadde, omdat u nog niet wist hoe ernstig u in het oog gehouden werd en wat de ernst van de situatie juist was (CGVS, p. 9).

Derhalve kan geconcludeerd worden dat u niet consistent bent wat betreft de vrees die u voelde na het incident en uw daarop afgestemde gedrag. Immers, terwijl u enerzijds stelt dat u geen klacht indiende omdat u de ernst van de situatie nog niet kon inschatten, blijkt u anderzijds wel zo'n grote vrees gevoeld te hebben dat u onmiddellijk uw definitieve vertrek uit het land regelde. Dergelijke inconsistentie doet vragen rijzen omtrent de vrees die u werkelijk voelde na het incident en de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de werkwijze van bendeleden en dat verzoeker verschillende keren gezien heeft hoe bendeleden opereren in zulke omstandigheden, waarbij hij erop wijst dat de bendeleden op een geheime manier opereren en persoonlijke informatie vergaren over de personen die zij viseren. De Raad wijst er echter andermaal op dat dit blote beweringen en loutere hypothesen betreffen in verzoekers hoofde, die hij niet staft aan de hand van concrete elementen of gegevens. Bovendien merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet consistent is wat de vrees betreft die hij voelde na dit incident en het daarop afgestemde gedrag, gezien hij enerzijds verklaarde dat hij geen klacht indiende bij de politie omdat hij de ernst van de situatie nog niet kan inschatten, terwijl hij anderzijds zo'n grote vrees voelde dat hij onmiddellijk zijn definitieve vertrek uit zijn land van herkomst regelde. De bestreden beslissing stelde terecht dat deze vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees en de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De bestreden beslissing stelde verder nog met reden dat:

"U verklaart verder dat u in de week volgend op het incident verhuisde naar uw moeder door uw spullen beetje bij beetje naar haar woning over te brengen. Aanvankelijk stelt u dat u dit deed omdat de bendeleden al vaak gemeld hadden dat ze wisten waar u woonde (CGVS, p. 9). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wanneer ze u dan nog hadden gemeld dat ze u wisten wonen, aangezien u verklaarde dat ze het "al vaak" hadden gemeld, antwoordt u dat ze het u enkel zeiden op 25 mei en dat u, toen ze later bij uw zussen terecht kwamen, wist dat het niet langer grap was (CGVS, p. 13). Uw zussen begonnen volgens uw verklaringen echter pas problemen te krijgen in oktober 2019 en werden pas persoonlijk aangesproken door bendeleden op 16 februari 2020 (CGVS, p. 10 en 17), ruimschoots na het incident op 25 mei 2019 en na uw vertrek uit El Salvador. Derhalve blijkt u niet consistent te zijn met uw eerdere verklaring dat u in de week na het incident besloot te verhuizen omdat men "al vaak" had gemeld dat ze u wisten wonen. Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweringen."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift "formeel" dat hij nooit verklaarde dat de bendeleden hem meerdere keren gezegd hebben dat ze wisten waar hij woonde, doch de Raad merkt op dat dit verweer klemt met de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker verklaarde dat "In de week daarna besloot ik om te verhuizen omdat ze mij ook al vaak gemeld hadden dat ze wisten waar ik woonde" (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). Met het louter ontkennen van deze verklaringen toont verzoeker niet aan dat hetgeen werd opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud niet overeenstemt met hetgeen hij werkelijk heeft verklaard. De bestreden beslissing motiveerde dan ook op pertinente en terrechte wijze dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

In de bestreden beslissing werd verder nog op pertinente en correcte wijze gesteld als volgt:

"Volgens uw verklaringen kwamen gedurende de twee weken van uw opzegtermijn, van 27 mei tot 15 juni, verschillende jongemannen die onbekend waren bij het stadsbestuur zo'n 5 of 6 keer langs op uw werk om naar u te vragen. U verklaart dat dit dagelijks of om de twee dagen gebeurde, maar dat u die mannen zelf nooit heeft gezien omdat ze telkens langskwamen als u weg was om de formaliteiten van uw ontslag te regelen en dat u het achteraf van uw collega's hoorde. Gevraagd waarom u dacht dat het iets te maken had met het incident in Lourdes, antwoordt u met een zeer weinig concrete verklaring en stelt slechts dat het een abnormale situatie was (CGVS, p. 9 en 14-15). Bovendien weet u niet of er ook na uw ontslag op 15 juni nog mensen naar u kwamen vragen op uw werk. Gevraagd of u dat niet meer hebt gehoord van uw voormalige collega's of dat u daar zelf niet meer naar gevraagd hebt bij hen, stelt u dat u het niet meer aan hen hebt gevraagd omdat u met niemand nog contact probeerde te hebben na uw ontslag. Erop gewezen dat het verbazend is dat u helemaal niet hebt geprobeerd te weten te komen of men nog achter u aan zat of niet, aangezien u nog een hele tijd in het land bleef, antwoordt u naast de kwestie dat u in het land bleef omdat u niet zomaar een ticket kon kopen voor de dag nadien, dat u zich gevangen voelde bij uw mama en dat u enkel nog buiten kwam om formaliteiten te vervullen op een tijdstip dat de straten verlaten waren. Nogmaals doorgevraagd waarom u niet hebt gevraagd aan collega's of men na uw ontslag nog naar u op zoek was, aangezien dit toch de reden was dat u het land wilde ontvluchten, antwoordt u dat u op een bepaald moment niemand meer vertrouwde buiten uw

moeder (CGVS, p. 15). Deze verklaringen overtuigen echter niet en ondergraven verder de geloofwaardigheid van de door u beweerde gebeurtenissen. Daarbij dient opgemerkt dat u geen problemen kende met bendeleden in de week na het incident, toen u nog thuis woonde en beetje bij beetje uw spullen naar uw moeder verhuisde (CGVS, p. 14). De bendeleden kenden volgens uw verklaringen nochtans wel uw adres (CGVS, p. 9 en 12-13) en het zou derhalve kunnen verwacht worden dat, als ze echt naar u op zoek waren geweest en u niet konden treffen op uw werk, ze u bij uw woning in Santa Teresa zouden komen opzoeken. Dit is echter niet gebeurd, wat opnieuw vraagtekens stelt bij het feit dat de bendeleden na het incident nog achter u aan zaten.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat personen die geaffilieerd zijn met bendeleden zich niet kenbaar maken aan het publiek, doch verzoeker toont hiermee niet *in concreto* aan dat de jongeren die naar verzoeker kwamen vragen op zijn werk verband hielden met het incident in Lourdes. De bestreden beslissing wees er terecht op dat verzoeker geen concrete verklaringen kon afleggen op dit punt en dat het niet aannemelijk is dat de bendeleden, indien zij werkelijk op zoek zouden zijn naar verzoeker, hem ook bij zijn woning in Santa Teresa zouden komen opzoeken wanneer zij hem niet op zijn werk konden aantreffen. Aldus toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de bendeleden nog op zoek waren naar hem na het incident in Lourdes op 25 mei 2019. De bestreden beslissing wees er in dit verband verder nog terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na zijn ontslag zich niet meer bij zijn ex-collega's zou hebben bevroegd of er nog steeds jongeren naar hem kwamen vragen. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij na zijn ontslag op 15 juni 2019 met niemand in het stadsbestuur contact heeft gezocht, omdat hij zijn veiligheid wilde garanderen, omdat de bendeleden “*op alle mogelijke niveaus*” infiltreren en omdat verzoeker niet zeker kon weten of er geen informatie over hem werd doorgespeeld naar bendeleden. De Raad wijst er echter op dat dit een blote *post-factum* verklaring betreft, nu verzoeker dit gegeven niet heeft vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud toen hem werd gevraagd waarom hij zijn collega's niet meer had gecontacteerd. De Raad wijst er verder op dat verzoeker verklaarde dat hij van verschillende collega's hoorde dat er jongeren naar hem op zoek waren op zijn werk (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9-10), zodat de Raad het niet onredelijk acht om van verzoeker te verwachten dat hij zich bij deze collega's bevroegd om in te schatten of de bendeleden nog naar hem zoeken. Bovendien merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn baas verteld had over zijn problemen met de bende (*Ibid.*), zodat tevens kan worden aangenomen dat hij zijn baas voldoende vertrouwde om bij hem nog informatie te bekomen over de evolutie van zijn problemen. Aldus oordeelde de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet verder zou bevroegd hebben op zijn voormalig werk naar de evolutie van zijn problemen, wat wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en aldus verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat:

“Voorts is het bevreemdend dat u pas op 6 augustus, zo'n tweeënhalve maand na het incident in Lourdes, aangifte van deze gebeurtenis ging doen bij de politie. U verklaart dat u pas op dat moment klacht ging neerleggen omdat in de week dat u het paspoort ging afhalen er voor u nog niets vast stond, meer bepaald welk geldbedrag u zou krijgen van uw werk en hoeveel uw moeder zou bijdragen en dat er niets zeker was over wat er van de klacht zou komen (CGVS, p. 16). Dit verklaart echter geenszins waarom u meer dan twee maanden wachtte om klacht in te dienen, terwijl u bovendien op dat moment al wist dat u slechts 5 dagen later het land zou verlaten. Gevraagd of er nog iets van die klacht is gekomen, moet u het antwoord schuldig blijven en stelt u dat u er niet achter bent gekomen omdat u de 11e augustus uit El Salvador vertrok. Verder doorgevraagd of er enig onderzoek werd opgestart naar aanleiding van de klacht en of u daar nog iets van hebt gehoord, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat u wist dat het probleem verder ging toen ze naar uw zus schreven (CGVS, p. 16). Daarbij dient opgemerkt dat u uw vliegtickets pas kocht op 24 juni, een maand nadat u al (op 27 mei) besloten had om het land te verlaten en uw paspoort had aangevraagd, en dat u de tickets boekte voor 11 augustus – nog eens anderhalve maand later. Hierop gewezen stelt u dat het tegen dan misschien wat comfortabeler was voor u, dat het minder duur was als u een maand later vertrok en dat u de tickets tegelijk met die van uw schoonbroer kocht (CGVS, p. 15). Deze verklaring overtuigt wederom niet en doet twijfel rijzen omtrent de urgentie van uw vertrek. De bovenvermelde elementen zetten de geloofwaardigheid en de beweerde ernst van de door u aangehaalde gebeurtenissen verder op de helling.”

Het verzoekschrift merkt op dat hij geen klacht indiende bij de politie in El Salvador wegens corruptie bij de politiediensten, en verwijst in dit verband naar zijn verklaringen en algemene informatie inzake corruptie (bij de politie) in El Salvador. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, hij tijdens het persoonlijk onderhoud corruptie niet heeft opgegeven als redenen waarom hij geen klacht wou indienen bij de politie, doch enkel verklaarde dat hij geen klacht indiende omdat hij niet wist hoe ernstig zijn problemen waren, hij schrik had dat zijn familie zou worden gevisieerd

en dat de politie niet echt efficiënt is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9-10). Het verweer van verzoeker in het verzoekschrift betreft dan ook een loutere *post-factum* verklaring. De Raad merkt verder op dat verzoekers verweer dat hij geen klacht wou indienen bij de politie omwille van corruptie klemt met de vaststelling dat verzoeker op 6 augustus toch een klacht heeft ingediend (*Ibid.*, p. 10). Aldus biedt verzoekers verweer geen afdoende verklaring waarom hij zijn klacht pas op 6 augustus, tweeënhalve maand na het incident op 25 mei, zou hebben ingediend. De verwijzing naar algemene informatie over corruptie in El Salvador kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Het verzoekschrift voert nog aan dat er geen twijfel kan bestaan over de urgentie van verzoekers situatie, doch dat hij niet over voldoende middelen beschikte om zo snel een ticket te kunnen verkrijgen. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat van verzoeker, die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade te lopen in zijn land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om zichzelf te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, dan wel dat hij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. Verzoekers verweer dat hij over onvoldoende financiële middelen beschikte, is aldus te lichtvoetig om zijn laattijdige vertrek uit zijn land van herkomst te verklaren of te verschonen en relativeert, samen genomen met de vaststelling dat verzoeker geen problemen meer gekend heeft met de bende in de periode dat hij nog in El Salvador verbleef, de ernst van verzoekers vrees.

De bestreden beslissing motiveerde verder nog terecht als volgt:

“U haalt verder ook aan dat uw zussen sinds uw vertrek uit El Salvador lastig gevallen werden, via berichten alsook eenmaal persoonlijk, door bendeleden die naar u vroegen. U stelt dat uw zus een eerste bericht via Facebook Messenger ontving vóór november en specificeert later dat u niet precies weet wanneer maar dat u denkt dat het oktober was (CGVS, p. 13-14 en 17). Volgens uw verklaringen vertelde uw zus in januari 2020 aan u dat ze berichten was beginnen krijgen die over u gingen en zei ze toen niet of de berichten van november of december waren (CGVS, p. 17) – hetgeen inconsistent lijkt te zijn met wat u net voordien verklaart, namelijk dat u denkt dat het in oktober was. Het verbaast dat u niet precies weet wanneer uw zus de eerste berichten kreeg waarin er naar u gevraagd werd, gelet op het feit dat uw vrees dat de bendeleden nog achter u aan zaten de reden was voor uw vertrek uit El Salvador in augustus 2019. Volgens uw verklaringen werd uw zus in het eerste Messenger bericht enkel gevraagd of ze familie was van L. en of hij naar Californië was vertrokken. In het tweede bericht, dat via WhatsApp werd gestuurd in de dagen volgend op het eerste Messenger bericht, stond dat u zich met hen in contact moest stellen en dat er 3000 dollar betaald moest worden. Gevraagd door wie die 3000 dollar betaald moest worden, u of uw zus, antwoordt u eerst dat het niet werd betaald maar dat u zich kan inbeelden dat de bedreigingen naar uw zus verder zouden gaan als het niet betaald werd. Opnieuw de vraag gesteld, herhaalt u slechts dat het bedrag niet betaald werd en dat uw zus haar WhatsApp nummer verwijderde (CGVS, p. 16). U lijkt derhalve tot tweemaal toe de vraag wie het geldbedrag moest betalen te ontwijken, hetgeen opnieuw vraagtekens plaatst bij de waarachtigheid van uw verklaringen. Voorts verklaart u dat er een tijdlang niets meer gebeurde nadat uw zus van nummer veranderde, tot het in januari en februari 2020 opnieuw intenser werd en de bendeleden op 16 februari bij de woning van uw zus G. in Valle Verde 4 langskwamen en uw zussen verbaal bedreigden. De bendeleden waren gepikeerd omdat uw zussen niet vertelden waar u was en zeiden aan uw zussen dat zij het geld moesten betalen als u dat niet deed. Op geen enkel moment, noch in de berichten via Messenger of WhatsApp noch tijdens de persoonlijke aanspreking, vermeldden de bendeleden echter iets over het incident in Lourdes of zeiden ze waarom ze juist naar u op zoek waren (CGVS, p. 16-17) en u slaagt er derhalve niet in om op overtuigende wijze aan te tonen dat het feit dat er enkele keren naar u gevraagd werd bij uw zussen verband houdt met het incident in Lourdes. Daarbij is het weinig aannemelijk dat uw zussen pas vanaf oktober problemen kregen naar aanleiding van het incident in Lourdes dat zich zo’n 5 maanden eerder had voorgedaan en terwijl u al sinds augustus het land uit was. Tot slot is het eveneens weinig aannemelijk dat u geheel geen idee heeft van waar uw zussen naartoe verhuisden nadat ze op 16 februari 2020 bij de woning van G. werden aangesproken. U stelt dat zij naar een vriendin trokken, maar dat u het exacte adres niet weet. Gevraagd bij welke vriendin ze verblijven en in welke wijk dat is, moet u het antwoord schuldig blijven. Gelet op het feit dat u nog in nauw contact staat met uw zussen, dat uw zus G. u via WhatsApp uitgebreid op de hoogte stelde van de problemen (zie de screenshots die u voorlegde van de gesprekken tussen u en uw zus d.d. 27 januari 2020 en 21 februari 2020) en dat uw zussen volgens uw verklaringen nog steeds bij diezelfde vriendin verblijven, verbaast het ten zeerste dat u niet op de hoogte zou zijn van waar uw zussen momenteel verblijven. Deze onaannemelijke elementen tasten opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. De screenshots van een Messenger en een WhatsApp gesprek tussen een onbekende en uw zus G., alsook van de WhatsApp conversaties tussen u en uw zus, die u voorlegt ter staving van uw beweringen kunnen de voorgaande bevindingen geenszins veranderen.

Zo valt immers niet af te leiden wie de afzenders van de twee eerste berichten zijn, blijkt uit de screenshots niet op welke datum deze eerste twee berichten verstuurd zijn, en zijn dergelijke berichten bovendien gemakkelijk te manipuleren.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat uit de door hem neergelegde whatsappberichten blijkt dat deze werden verzonden in januari en februari 2020, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de periode waarin zijn zussen voor het eerst dergelijke bedreigingen ontvingen. Van verzoeker, die verklaart dat zijn zussen in El Salvador bedreigd werden omwille van zijn problemen met de bende M18, kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij consistente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen hierover. Dat verzoeker hier niet in slaagt, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op dit punt. De bestreden beslissing wees er in dit verband nog terecht op dat de door verzoeker neergelegde whatsappberichten op zich geen afdoende bewijswaarde hebben ter staving van de door verzoeker aangehaalde problemen, gezien dergelijke berichten gemakkelijk te manipuleren zijn. Waar verzoeker verder nog stelt dat de bendeleden het incident in Lourdes niet vermeld hebben in hun whatsappberichten omdat zij geen bewijs wensen achter te laten dat naar hen getraceerd kan worden, omdat zij anders aangeklaagd zouden worden, en er geen andere reden is waarom de bendeleden zijn zussen zouden opzoeken, wijst de Raad erop dat dit blote *post factum* beweringen betreffen in hoofde van verzoeker. Hij doet met dit verweer dan ook geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet aantoonde dat het feit dat er enkele keren naar hem werd gevraagd bij zijn zussen verband houdt met het incident in Lourdes op 25 mei.

Waar verzoeker verder nog stelt dat hij actueel nog steeds contact heeft met zijn zussen, doch dat hij niet verder gevraagd heeft naar hun verblijfplaats omdat hun veiligheid het belangrijkste was en gelet op de gezondheidstoestand van zijn zus en de angstgevoelens die gepaard gingen met de aanval door de bende, merkt de Raad op dat dit gegeven geen afdoende verklaring biedt waarom verzoeker thans nog steeds niet op de hoogte zou zijn van de verblijfplaats van zijn zussen, temeer daar hij in het verzoekschrift zelf benadrukt dat hij nog steeds contact heeft met hen. Dit doet, samen genomen met de overige motieven van de bestreden beslissing, de Raad in navolging van de commissaris-generaal besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de problemen van zijn zussen.

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota nog aan dat één van zijn zussen in El Salvador fysiek werd aangevallen door een bendelid omwille van verzoekers problemen en hierdoor een verlamming heeft opgelopen in haar gezicht, en legt medische attesten (aanvullende nota, stuk 1) neer ter staving van deze feiten, doch de Raad merkt op dat uit de neergelegde medische attesten geenszins kan blijken in welke omstandigheden de zus van verzoeker haar verwondingen opliep. Daarenboven toont verzoeker, zelfs indien wordt aangenomen dat zijn zus het slachtoffer werd van een fysieke aanval, op geen enkele wijze aan dat deze aanval verband zou houden met verzoekers problemen in Lourdes op 25 mei 2019. Aldus bieden deze attesten geen afdoende bewijs ter staving van de door verzoeker aangehaalde problemen van hemzelf of zijn zussen.

In de bestreden beslissing werd op pertinente en correcte wijze geconcludeerd als volgt:

“Derhalve kan geconcludeerd worden dat uw verklaringen dermate ernstige twijfels doen rijzen omtrent de gebeurtenissen volgend op het incident in Lourdes op 25 mei 2019 dat aan deze verdere gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht. In het licht van deze bevinding moet opgemerkt worden dat het eenmalige incident waarbij u persoonlijk door twee bendeleden zou zijn aangesproken met de eis om in de toekomst een geldbedrag te betalen als u nog naar de urbanisatie Lourdes zou komen – een gebeurtenis waarvan u bovendien niet op overtuigende wijze aantoonde dat die specifiek verband houdt met uw job als sociaal werker – los van de door u beweerde verdere gebeurtenissen als onvoldoende zwaarwichtig wordt beschouwd voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U kreeg immers op geen enkel moment persoonlijk nog problemen met de bendeleden in de periode van tweeënhalve maand tussen het incident en het moment waarop u het land verliet en ook uw andere familieleden hebben, behalve uw zussen beweerdelijk, geen problemen meer gekend met bendeleden (CGVS, p. 17). Zodoende slaagt u er niet in om aan te tonen dat u op basis van deze eenmalige aanspreking nog een geconcretiseerde toekomstige vrees hebt in geval van terugkeer naar El Salvador.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar zijn risicoprofiel als sociaal bevorderaar, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing op dit punt op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat:

“Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het loutere feit dat u voor het stadsbestuur van Apopa werkte als sociaal werker, zoals uw advocaat op het einde van het onderhoud opmerkte (CGVS, p. 18), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het

lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst – waarnaar u verwijst door nieuwsberichten voor te leggen over medewerkers van het stadsbestuur die problemen kregen met bendeleden (CGVS, p. 8) – volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”

De door verzoeker toegevoegde algemene informatie kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, nu uit deze informatie niet kan blijken dat verzoeker louter omwille van zijn profiel als sociaal werker en zijn aanwezigheid in El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Wat de overige door verzoeker neergelegde documenten betreft, oordeelde de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw paspoort, identiteitskaart, kaart van de sociale zekerheid, geboorteakte, middelbare school diploma, een bewijs van goed gedrag en zeden, de brief van uw werkgever ter bewijs van uw job bij het gemeentebestuur en de brief van de ACO, uw ontslagbrief en ontslagvergoeding, de politieklacht en het persartikel wijzigen niet aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit, identiteit of werk worden hier immers niet in vraag gesteld. De politieklacht is louter gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen en is derhalve niet van dien aard om iets aan de bovenstaande bevindingen te wijzigen. Evenmin kan het nieuwsartikel over de algemene situatie in El Salvador bovenstaande beoordeling in positieve zin ombuigen.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze vaststellingen kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog persartikels neerlegt (aanvullende nota, stuk 2) waaruit kan blijken dat een medewerker van het gemeentebestuur in Apopa werd vermoord door bendeleden, wijst de Raad erop dat deze informatie geen betrekking heeft op verzoekers persoon en aldus niet dienstig is ter staving van verzoekers persoonlijke problemen. Dat deze medewerker hetzelfde veldwerk deed en in dezelfde regio werkte als verzoeker betreft bovendien een loutere bewering, die hoe dan ook niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade immers *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft hierbij, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Voorts stipt verzoeker in zijn verzoekschrift nog aan dat het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (verzoekschrift, stuk 11) aantoont dat “*returnees*” naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Op basis van deze landeninformatie kan evenwel niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel nog enige persoonlijke vrees voor vervolging dient te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico’s. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar hij verwijst (*ibid.*) gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoeker toont allerm minst aan dat hij behoort tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielp procedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Overigens heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden.

Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden en de situatie in El Salvador, laat niet toe te besluiten dat verzoeker concreet aannemelijk maakt dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken 2-5 en 7-12) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade, nu verzoeker in gebreke blijft deze *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota aanvoert dat hij heeft aangetoond dat hij zich bij een terugkeer naar El Salvador niet zal kunnen beroepen op enige overheidsbescherming, wijst de Raad erop dat vermits de door hem voorgehouden problemen onvoldoende zwaarwichtig en ongeloofwaardig zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ((verzoekschrift, stukken 2-12) ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt.

Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP